

DOMAS AUSTIS

MERGIOTĖ IR MIRAZAS DOVANŲ

ILIUSTRAVO RIMANTAS JUŠKAITIS

MERGIOTĒ IR
MIRAŽAS DOVANŪ

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Domas Austis, 2018
© Iliustracijos, Rimantas Juškaitis, 2018
© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-474-9

DOMAS AUŠTIS

MERGIOTĖ IR
MIRAŽAS DOVANŲ

Iliustravo Rimantas Juškaitis

Vilnius
2018

1. NĖRA TO BLOGO, KAS NEIŠEITŲ Į GERA

Klasės auklėtoja iš susirinkimo grįžo įraudusi.

– Nemaniau, kad ir tokiam renginy gali būti kaip mokyklos pedagogų susirinkime, – braukdama prakaitą pasakė ji.

– O kas atsitiko? – paklausė viena mergaičių.

Auklėtoja tik numojo ranka.

– Gali juos traukti per dantį kiek nori, nepadės, – kalbėjo auklėtoja aštriai.

Mokiniai ir komandą lydintys mokytojai suprato, kad ji kalba apie tarptautinio vaikų konkurso teisėjus. Dalyviai skubiai sukviėtė atskirą dalyvaujančių grupių vadovų pasitarimą – reikia juk kažką daryti!

Visos komandos buvo pasipiktinusios tokiu organizatorių poelgiu. Moksleivių delegacijų vadovai ir mokytojai sulėkė į posėdį, patarškėjo kaip šarkos, pamojavo rankomis ir nutarė protestuoti. Tačiau tarptautinio konkurso organizatoriams tai buvo nė motais. Jie paprasčiausiai pakeitė taisykles, dabar jos buvo palankios vietos mokinių komandoms.

Tiesa, pakeitimai galiojo tik pirmame viktorinos ture, o po šio etapo galėjo likti mažiau kaip pusė komandų.

– Kur tai matyta? Ar taip galima? – burbėjo tarpusavyje klasiokai.

Jų komandai grėsė iškristi.

– Arkliai perkėloje nekeičiami, – filosofiskai pastebėjo Diana.

– Arklių niekas nepakeitė, tiesiog įrengė antrą perkėlą, kaip ne visiškai sąžiningą landą savo globotiniams, – nusišiepė Laura.

Sandra ir Benas buvo priblokšti. Abudu puikiai suvokė, kad pateko į meistriškai paspęstus žabangus. Organizatoriai, iš anksto neįspėję, nusprendė pakeisti konkurso eigą taip, kad iš karto nubyrėtų gudrauti linkę, bet menkai pasiruošę dalyviai. Jiedu ir buvo tie atsitiktinai patekę komandos nariai, ta silpnoji grandis tvirtoje grandinėje, kuri būtinai turėjo sutrūkti. Į komandos sudėtį jiedu buvo įtraukti netikėtai, kai dviejų klasiokių tėvai atsisakė skiepyti savo atžalas nuo geltonojo drugio ir kitų tropinių ligų. Skiepai būtini, nes to reikalauja priimančios šalies sveikatos priežiūros specialistai. Mergaičių tėvai, sveikuoliai vegetarai, na, greičiau vegetarai nei sveikuoliai, nes abu nuolat kuo nors sirgo, buvo tvirtai įsitikinę, kad tik gamtinėmis priemonėmis galima stiprinti sveikatą. Abi mergytės gailiai verkė, kai mokyklos direktorius neleido joms vykti į Peru, bet tėvai nuomonės

nepakeitė. Reikėjo greitai rasti pamainą ir buvo nutarta vežtis Beną ir Sandrą. Visa mokyklos bendruomenė žinojo, kad šiems vaikams žinias dar reikėtų pagilinti, bet nebuvo kito pasirinkimo. Konkurso organizatoriai reikalavo, kad mokyklai atstovautų dalyviai iš vienos klasės. Beveik trejų metų kruopštus triūsas ir laimėjimai vietiniuose ir tarptautiniuose konkursuose būtų nuėję šuniui ant uodegos. Direktorius nutarė į komandą priimti du naujus mokinius – padaužą ir pleputę. Kai kas mėgino prieštarauti, tačiau vadovas kaip kirviu nukirto:

– Tai siunčiam vaikus į konkursą ar ne? Supraskit, ši išvyka – garbė mūsų mokyklai, visam pedagogų kolektyvui. O dėl vaikiščių – nieko tokio, juos pridengs kiti komandos nariai.

Ir, teatrališkai pakėlęs rankas, iškilmingai sušuko:

– Įsivaizduokit – mūsų mokiniai pasaulinės geografijos viktorinos finale! Mus rodys per televiziją! Mus matys visas miestas! Ne! Visa šalis! Visas pasaulis! Kitų mokyklų mokiniai ir pedagogai sprogs iš pavydo!

Po tokios iškilmingos kalbos prieštaraujančių neliko.

Tiktai kas pridengs nemokšas? Naujosios viktorinos taisyklės buvo suktos. Jos visai nepavojingos gerai pasiruošusiems mokiniams, o nežiniukų laukė žlugimas. Pasklido žinia, kad organizatoriai pirmo turo klausimus perskėlė per pusę. Į dalį klausimų atsakinės visa komanda, o į kitus – po

vieną kiekvienas dalyvis atskirai. Tai išgirdęs Benas nutilo ir susigūžė. Burna išdžiūvo, liežuvis prilipo prie gomurio.

– Kas tau? – paklausė Kristupas.

– Mus... Mus...

– Nagi!

– Ar mus... rodys per televiziją? – galų gale išlemeno berniukas.

– Žinoma! – pareiškė Kristupas.

– O dangau! – Benas susiėmė už galvos.

„Košmaras, baisi gėda, jei matys visa mokykla! Mane negyvai užgrauš!“ Dėl būsimos negarbės jis mažne rovėsi plaukus.

Iš posėdžio grįžo auklėtoja su kitais mokytojais. Visi buvo įraudę ir įsitempę. Ginčai su konkurso organizatoriais nedavė rezultatų.

– Yra gera ir bloga naujiena, – žvelgdama vaikams į akis atsiduso anglų kalbos mokytoja. – Nuo kurios pradėti?

– Nuo blogos! Nuo blogos! – choru sušuko mokiniai.

– Na, žinoma, visai kaip klasėje, – nelinksmi šyptelėjo mokytoja.

Ji tik šiemet baigė edukologijos universitetą ir pradėjo dirbti jų mokykloje. Anglistė buvo reikli, bet šmaikšti ir teisinga. Mokiniai ją mėgo dėl linksmo būdo. Dauguma mokytojų turėjo pravardes, o ją vaikai tarpusavyje vadino tiesiog Simona.

– Na, gerai, – tęsė ji, – nuo blogos tai nuo blogos. Tiesa, jūs viską žinote. Mums nepavyko susitarti, kad būtų atšauktos naujosios taisyklės. Bet, kaip minėjau, yra ir gerų naujienų.

– Ar iš viso pasaulyje gali būti gerų naujienų? – gailiai atsiduso Benas.

Graudus berniuko tonas prajuokino ir vaikus, ir mokytojus. Visi geraširdiškai nusikvatojo, tačiau auklėtoja juos subarė:

– Ša! Mes – komanda. Negalima šaipytis iš Beno... ir iš Sandros, jie nekalti, kad atsidūrė tokioje padėtyje. Žinoma, galėjo pasistengti, daugiau paskaityti knygų, užuot krėtę išdaigas... ar gražinęsi... Bet dabar turim susikaupti ir padėti vieni kitiems. Panele Simona, tęskite apie tas geras blogas naujienas.

– Tai va, – šyptelėjo mokytoja, – geros žinios yra dvi. Pirmą: į asmeninius klausimus atsakinėsite raštu savo gimtąja kalba.

– Kaip? Kaip? – nesuprato mokiniai.

– Gausite popieriaus lapą su klausimu, pagalvosite ir parašysite atsakymą, – toliau aiškino anglistė. – Bus mažiau įtampos, nereiks bendrauti per vertėją...

– Ir nerodys per televiziją? – beveik kartu džiaugsmingai šūktelėjo Benas su Sandra.

Šįkart kvatojo net auklėtoja.

– Kaip čia išeina, Sandra? – kikendama šaipėsi Diana. – Visą laiką norėjai būti dėmesio centre, žiūrėk, net apsikirpai madingai, o bijai pasirodyti ekrane.

Sandra neatsakė, tik nusivaipė – iškišo liežuvį ir suraukė nosį.

– Nesipykim ir nesišaipykim vieni iš kitų, – rimtai tarė Laura. – Čia atstovaujam ne tik mokyklai, bet ir savo šaliai. Pamiškim save, susikaupkim ir nugalėkim, o tada pamatysit, mus rodys visi kanalai!

– Puikiai pasakyta! – pagyrė mergaitę auklėtoja. – Bet tai dar ne visos geros žinios. Panele Simona, tęskite!

– Yra dar viena naujiena, – guviai tarė mokytoja. – Kadangi rašysite gimtąja kalba, organizatoriams reikės laiko išversti ir patikrinti dalyvių atsakymus. Todėl...

Mokytoja nutilo. Vaikai apspito merginą net spirgėdami iš nekantrumo.

– Mokytoja! Mokytoja! Netempkit gumos!

– Prižadėkit būti geri ir klausyti suaugusiųjų! – juokdamasi išsisukinėjo anglistė.

– Prižadam! Prižadam! Tik sakykit greičiau! – vienas per kitą šaukė vaikai.

Simona pakėlė ranką, ir visi akimirksniu nuščiuvo.

– Turėsime kelias laisvas dienas! – pasakė ji. – Organizatoriai siūlo pažintinę kelionę po šalį. Mums tereikia pasirinkti maršrutą.

– Valio! Valio! – netvėrė džiaugsmu komanda.

TURINYS

1. Nėra to blogo, kas neišeitų į gera	5
2. Kelionė į prarastąjį miestą	15
3. Piešiniai dykumoje	24
4. Priverstinis nutūpimas	36
5. Didesnis lėktuvas, didesnės ir bėdos	44
6. Naujas inkų valdovas	52
7. Ežeras viršukalnėje	58
8. Dievų garbinimo apeigos	65
9. Amuletas ir povandeninė srovė	73
10. Nerami naktis laisvėje	82
11. Kaip norisi valgyti!	90
12. Klajonės džiuaglėse	99
13. Šešėliai rūke	110
14. Viktorija	121
15. Pavojaus švilpukai	130
16. Paslaptingi jaguarai	140
17. Nuodingoji strėlė	148
18. Kaimas džiuaglėse	159
19. Gorilos mina ant kulnų	173
20. Daugiau civilizacijos, daugiau ir pavojų	182
21. Įvykių verpetai	190
22. Pabėgimas su staigmenomis	202
23. Narsuolių pagerbimo ceremonija	213
24. Miražas kiekvieno rankose	218

Tai – trečioji Domo Ausčio serijos apie mergiotę knyga. Šį kart šauniesiems padaužoms ir jų mokytojai tenka prieš jų valią sudalyvauti paslaptingoje inkų ceremonijoje ir, deja, ne tik kaip žiūrovams. Laimei, bičiuliams pavyksta pasprukti, bet greitai paašškėja, kad už viso to slypi daug paslapčių. Tam, kad jos būtų išaiškintos, vaikams teks pasikliauti vienas kitu ir sugalvoti, kaip išgyventi džunglėse.

Seriją sudaro šios knygos:

„Mergiotė ir mirusi kalba“
„Mergiotė ir įkalinta saulė“
„Mergiotė ir mirażas dovanų“

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Goda Baranauskaitė-Dangovienė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 2000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius